

Het Ierse kasteelmysterie

Lucy Connelly bij Boekerij:

Het Ierse boekhandelsmysterie

Het Ierse festivalmysterie

Het Ierse kasteelmysterie

LUCY CONNELLY

Het Ierse kasteelmysterie

DEEL 3

VAN DE SHAMROCK COVE-SERIE

Vertaald door Uta Anderson

*Dit boek draag ik op aan mijn kleinkinderen,
omdat zij ervoor zorgen dat ik de wereld beter wil maken.
Daarom schreef ik dit boek, zodat we het kunnen delen.*

ISBN 978-90-492-0956-8

ISBN 978-94-023-2817-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Death at Inishmore Castle*

Vertaling: Uta Anderson

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Productie Nederlandse editie: Deul & Spanjaard, Groningen

First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture. Lucy Connelly has asserted her right to be identified as the author of this work.

© 2025 Lucy Connelly

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Toen we de lange, stenen oprijlaan van Inishmore Castle opreden, roffelde de regen zo hard op de auto dat we de contouren van het massieve stenen gebouw nauwelijks konden onderscheiden. De late winter in Ierland was nat en somber, en hoewel het tegen de middag liep, was het buiten al donker. Een donderslag deed mijn zus Lizzie en mij opschrikken.

Voor ons lag een merkwaardige houten brug, waar het water van de rivier al over de zijkanten heen klotste. Hoewel we pas een kleine vijftientwintig kilometer van Shamrock Cove waren, leek het een andere wereld. Deze brug was de enige toegang tot het kasteelterrein. Voor zover ik had kunnen nagaan, was dat geen toeval. De brug was destijds opzettelijk zo aangelegd, zodat plundersaars de rivier niet zomaar konden oversteken.

‘Is dit wel veilig?’ vroeg Lizzie.

Een bliksemschicht trof de grond, waardoor de auto schudde.

Ik zette mijn voet op het gaspedaal en racete over de houten planken, biddend dat we niet zouden worden weggespoeld. Eenmaal aan de overkant haalden we opgelucht adem, tot de bliksem opnieuw insloeg en we weer opschrokken.

‘Denk je dat dit een teken is, Mercy?’

Ik lachte. ‘Dat we naar binnen moeten zien te komen, zeker.’

Mister Poe, ons zwarte pluizenballetje, blafte vanaf de achterbank, alsof hij het met ons eens was. Ik vroeg me weleens af of hij voor een deel menselijk was. Hij ging altijd zo mee in onze stemmingen en hij leek alles wat we zeiden te begrijpen.

Mijn zus en een paar van onze burens die deel uitmaakten van de lokale commissie voor toerisme waren uitgenodigd voor een week-

end in Inishmore Castle, dat onlangs met een whiskeyproeverij was begonnen en waarbij nu ook in het kasteel allerlei creatieve en culinaire workshops werden aangeboden.

Voor mijn zus was dit een droomweekend. Ze was dol op alles wat te maken had met creativiteit.

Voor mij was het vooral een kans om even weg te komen van de lege bladzijden die me al anderhalve week aanstaarden. Dat kwam niet doordat ik bij mijn nieuwe boek last had van een schrijversblok; ik was erachter gekomen dat het verhaal niet sterk genoeg was en dat ik grote delen zou moeten herschrijven.

Toen Lizzie vroeg of ik mee wilde, kon ik de verleiding niet weerstaan. Ik was dol op alles wat met whiskey te maken had, maar ook de geschiedenis van het kasteel boeide me. Zulke plekken stimuleerden altijd mijn creativiteit. Ik schreef moderne misdaadverhalen, maar creatieve prikkels konden overal vandaan komen. Ik hoopte dat ik na een ontspannen weekend mijn boek met frisse moed kon afmaken.

Een paar dagen weg van mijn computer en mijn werkkamer leek me een goed idee. Ik had nu al een week lang alleen maar cafeïne gedronken en uit het raam gestaard naar onze mooie bloeiende winter tuin.

Het schitterende kasteel kwam in zicht en even waren we allebei sprakeloos. Het leek zo uit een oude griezelroman te komen. Het nam een halve straat in beslag en was opgetrokken uit schitterend natuursteen dat de tand des tijds goed had doorstaan. Het land eromheen was weelderig en groen, wat niet verrassend was in Ierland waar het altijd regende.

‘Het lijkt wel een sprookjeskasteel,’ zei Lizzie.

‘Ja, maar dan wel uit een heel eng sprookje,’ voegde ik eraan toe. ‘Kijk eens naar die waterspuwers. Ik geloof niet dat ik er ooit zoveel bij elkaar heb gezien.’ We konden er minstens tien zien en ze zagen eruit alsof ze elk moment tot de aanval zouden overgaan.

‘Sinister, daar heb je gelijk in,’ zei Lizzie. Ze rilde in haar roze twinset. Ze droeg haar haar in een slordige knot boven op haar hoofd. Mijn tweelingzus had zwart haar, maar ik had mijn haar onlangs rossig gemaakt. Haar huid was olijfkleurig, terwijl ik al na een paar minuten in de zon rood werd. We waren even lang, maar dat was dan ook zo ongeveer de enige overeenkomst tussen ons beiden.

Mijn zus hield van kleurige kleding. Ik was het tegenovergestelde. Ik droeg bijna altijd zwart op zwart. Dat was makkelijk als ik mij ’s ochtends aankleedde.

‘Het ziet er veel groter uit dan in de folders,’ zei ze.

Ze had gelijk.

Ik reed tot onder de overkapping die naar de voordeur leidde en zette de motor uit. ‘Ik neem de tassen wel, pak jij Mister Poe,’ zei ik.

We waren blij dat het kasteel honden toeliet en dat we de onze mochten meenemen. Had dat niet gemogen, dan was ik thuisgebleven omdat ik er niet aan moest denken hem vier dagen achter te moeten laten in een dierenpension. We hadden ons kleine zwarte hondje met een witte vlek op zijn borst pas een paar maanden, maar hij was al helemaal lid van ons groepje.

Hij ging overal met ons mee naartoe en was Lizzies emotionele hulphond geworden. En eigenlijk ook die van mij.

Onder de overkapping bleven we enigszins droog, al kwam de regen bijna horizontaal aanwaaien. Lizzie liet de klopper in de vorm van een leeuwenkop op de zware houten deur vallen om onze komst aan te kondigen. Meteen ging de deur krakend open, maar zonder dat er iemand verscheen.

‘Dit is best een beetje griezelig,’ fluisterde ik.

We keken elkaar aan en stapten voorzichtig naar binnen.

‘Daar zijn jullie!’ riep Rob, onze buurman, vanachter de deur.

Opnieuw schrokken we ons wezenloos, doordat we hem niet hadden opgemerkt.

‘Sorry, ik wilde jullie niet laten schrikken. Deze deur is zo zwaar en als ik hem niet vasthoud, valt hij vanzelf weer dicht. Scott en ik zijn daar op de moeilijke manier achter gekomen,’ verklaarde hij.

‘Welkom op Inishmore,’ zei een vrouw die op dat moment de trap af kwam. Ze was gekleed in een spijkerbroek, een pluizige trui en hoge leren laarzen. Haar witte haar droeg ze in een knot op haar hoofd. ‘Ik ben Nora O’Sullivan en jullie moeten de laatsten van onze gasten zijn, Lizzie en Mercy McCarthy.’

‘Hallo, ik ben Lizzie, en dit is mijn zus Mercy.’

‘Lolly, jullie buurvrouw, heeft helemaal gelijk. Heel duidelijk een tweeling, maar er is genoeg verschil om jullie uit elkaar te kunnen houden.’

Ik moest lachen. Lolly, en haar trouwe hond Bernard, runden zo ongeveer heel Shamrock Cove en ze had klaarblijkelijk al over ons gekletst. Wij vonden dat niet erg. Ze was een geweldige vrouw en de koningin van het hofje waar wij ook aan woonden. Het hofje bestond uit zes huizen en we waren bijzonder gesteld geraakt op onze fantastische burens.

‘Wat een schitterend kasteel,’ zei Lizzie.

De entree was enorm, met in het midden een ronde tafel waarop een reusachtige vaas vol kleurrijke bloemen stond. Erboven hing een gigantische kristallen kroonluchter en verbaasd vroeg ik me af hoe die moest worden afgestoft. Rechts naast een trap met een trapleuning van weelderig versierd houtsnijwerk stonden twee harnassen. De muren waren donkergroen geschilderd en voorzien van een houten lambrisering.

‘Dank je. Jullie zijn net op tijd voor de lunch. Ik zal jullie meteen even naar jullie kamer brengen,’ zei Nora.

‘Wacht maar tot je de kamer ziet,’ fluisterde Rob. ‘Hij lijkt rechtstreeks uit een sprookje te komen.’

‘Ik vind die waterspuwers buiten indrukwekkend,’ zei Lizzie.

‘Die zijn ooit aangeschaft door een voorouder die uit Frankrijk kwam. Zij trouwde met iemand uit onze familie en veranderde het kasteel zowel aan de binnen- als de buitenkant. Zoals het er nu uitziet, hebben we vooral aan haar te danken. Lolly vertelde mij dat jullie tweeën nu de eigenaars zijn van de boekhandel in Shamrock Cove,’ ging ze door. ‘En ik weet dat jij een geweldige schrijver bent, Mercy. We hebben al je boeken gelezen.’

Hoewel ik al het grootste deel van mijn leven schrijver was, vond ik het nog steeds moeilijk een compliment te krijgen. ‘Dank je en ja, de boekhandel is inderdaad van ons.’

‘Ik kende jullie grootvader Driscoll, hij was een fantastische man. Hij leek altijd precies te weten welk boek bij mij paste. Ik vond hem heel magisch.’

‘Mercy heeft datzelfde talent,’ zei Lizzie.

‘En jij ook,’ voegde ik eraan toe.

‘Dan hebben jullie dat vast van hem. Sorry dat ik nog niet langs ben gekomen. We hadden het zo druk met het openstellen van het landgoed voor bezoekers, dat ik me ’s avonds alleen nog maar in mijn bed kon laten vallen. Maar ik kom binnenkort graag een keer langs. Ik wil namelijk elke kamer voorzien van wat moderner leesmateriaal. Veel van onze boeken zijn in het Frans of Gaelisch en hoe interessant ook, dat is niet echt geschikte literatuur voor het slapengaan.’

‘Je bent van harte welkom,’ zei Lizzie.

We volgden Nora de trap op en daarna door twee lange gangen. Rob liep vlak achter ons; hij had erop gestaan onze tassen te dragen. Het kasteel was zo uitgestrekt, dat je er wel een navigatieapp bij kon gebruiken om niet te verdwalen. De houten lambrisering tegen de muren was prachtig. Tegenwoordig vond je zulke details nauwelijks nog in moderne huizen. Aan het eind van de gang draaide Nora een ouderwetse messing sleutel in het slot van een massieve deur om.

De kamer was enorm, met twee hemelbedden naast elkaar. De

zware baldakijnen boven de bedden van blauw brokaat pasten bij de gordijnen, fauteuils en sofa. Aan de andere kant brandde de open haard, geflankeerd door hoge ramen die van de vloer tot aan het plafond reikten.

‘Dit noemen we de blauwe kamer,’ zei Nora. ‘De wc is deze kant op.’ Ze wees naar een deur aan de andere kant van de kamer. ‘Laat het ons weten als jullie iets nodig hebben. Ik ga nu kijken hoe het met de lunch staat, dan kunnen jullie je intussen wat opfrissen.’ Ze keek op haar horloge. ‘Die is over een kwartier in de grote eetzaal. Hier is een plattegrond van het kasteel.’ Ze haalde twee exemplaren uit haar zak en gaf die aan ons. ‘Kijk gerust overal rond, maar ga liever niet naar de derde verdieping. Daar zijn we nog niet klaar met de renovatie en het is daar dus nog erg tochtig en stoffig.’

‘Dank je,’ zei ik en ik verheugde me er al op om overal rond te neuzen.

Toen ze weg was, ging Rob op een van de bedden zitten. ‘En, wat vinden jullie ervan?’

‘Het is heel anders dan ik had verwacht,’ zei Lizzie. ‘Het is veel groter en luxueuzer.’

‘Wacht maar tot je de rest ziet,’ antwoordde hij. ‘Ideaal voor de chique fondsenwervingen die ons dorp organiseert. Maar kom, ik laat jullie nu met rust.’

‘Waar is de eetzaal?’ vroeg ik.

‘Die hebben wij inmiddels gevonden, maar maak je geen zorgen als je verdwaalt. Ga gewoon op zoek naar de centrale trap. De eetzaal zit rechts van de ingang.’

‘Zijn wij met onze vrienden eigenlijk de enige gasten hier?’ vroeg ik. ‘Ik ben wel benieuwd hoeveel kamers er zijn.’

Ons gezelschap bestond uit Rob en zijn partner Scott, onze directe burens. Dan was er Brenna, die fotograaf was en aan de andere kant naast ons woonde. Lolly, die in ons hofje op nummer zes woonde. En

de plaatselijke politierechercheur Kieran, die nog niet zo lang geleden op nummer vijf was komen wonen, maar geen tijd had gehad om met ons mee te gaan naar Inishmore Castle.

‘Op de kaart heb ik negentien kamers geteld. En naast onze groep zijn er een priester, een non en een vrouw die zich een vogelaar noemt.’

‘Een priester en een non?’ vroeg ik. ‘Dat klinkt als het begin van een slechte grap.’

Hij lachte. ‘Ik vermoed dat ze ook van whiskey houden. We hebben hen ontmoet toen we hier aankwamen. Hij deed een beetje uit de hoogte en zij zei geen woord. Scott en ik vermoeden dat ze niet veel van ons moeten hebben.’

‘Dat is dan wel erg dom, want jullie zijn twee van de liefste mensen die we kennen,’ zei ik. Ik had er een hekel aan als mensen meteen hun oordeel klaar hadden. Rob en Scott waren een geweldig stel en behoorden tot onze beste vrienden in Ierland. Ze hadden altijd alles voor iedereen over. We waren dol op hen.

Hij leunde naar me toe en gaf me een kus op mijn wang. ‘Dat is nou een van de vele redenen waarom we zoveel van jullie houden. Tot straks, beneden.’

We fristen ons even op en deden er vervolgens tien minuten en twee verkeerde afslagen over voordat we de eetzaal vonden.

Oké, Mister Poe hielp ons daarbij. Ik behoefde alleen maar te zeggen: ‘Zoek het eten’ en hij bracht ons rechtstreeks naar de eetzaal.

Onze burens stonden bij het buffet en zwaaiden naar ons. Na een paar snelle omhelzingen schepten we ons eten op. Ik koos *boxty*, half aardappel, half brood, en *coddle*, een soort stoofschotel met worst en nog meer aardappels. En hoewel het laatste gerecht er niet erg aantrekkelijk uitzag, smaakte het verrukkelijk.

We gingen met z'n allen aan de enorme eettafel in middeleeuwse stijl zitten. De rugleuningen van de stoelen hadden drakenkoppen en ook de tafel was versierd met houtsnijwerk. Aan de muren hingen schilderijen die vermoedelijk honderden jaren oud waren en varieerden van portretten en zeegezichten tot landschappen.

Het viel me op dat de priester en de non zo ver mogelijk van ons vandaan waren gaan zitten en naar hun mimiek te oordelen een gespannen gesprek voerden.

Het zwarte haar van de priester zag er geverfd uit en hij had donkerbruine kraalogen. Iets aan hem leek niet helemaal te kloppen.

Daarnaast had ik nog nooit een non gezien die make-up droeg.

‘Hoe gaat het met schrijven?’ vroeg Brenna.

Ik rolde met mijn ogen.

Ze lachte. ‘Zo erg?’

‘Het gaat langzaam. Dat was ook de reden om mee te gaan toen Lizzie het me vroeg. Vier dagen weg van mijn computer leek een goed idee. Hoe was jouw fotoshoot in Portugal?’ Meestal maakte Brenna zakelijke foto's in opdracht van bedrijven, maar af en toe nam ze ook een klus aan op een exotische locatie. Ze was heel getalenteerd.

‘Betoverend. Ik weet dat ik nog dertig jaar of zo van mijn pensioen verwijderd ben, maar ik zou het helemaal niet erg vinden om daar nog eens rustig naartoe te gaan. Het was er zo mooi en de mensen waren zo aardig.’

‘Dat is een van de landen die wij ook willen bezoeken,’ zei Lizzie. ‘We hebben besloten dat we om de paar maanden een week of in elk geval een lang weekend naar een plek gaan die op onze bucketlist staat.’

‘Als Lizzie “wij” zegt, bedoelt ze vaak zichzelf, maar ik vind het een geweldig idee hoor,’ zei ik.

Mijn zus gaf me een duwtje tegen mijn schouder. ‘Maar ik heb je nog nooit horen tegenspartelen.’

Iedereen lachte.

‘Ja, omdat reizen naar onze doombestemmingen ook zo verve-
lend is.’

‘Misschien wil iedereen zich even voorstellen,’ zei Lolly tegen de
andere gasten aan onze tafel.

Een van hen was een vrouw van ergens in de twintig, die van top
tot teen in kaki was gekleed. ‘Ik ben Fiona,’ zei ze. ‘Ik ben een voge-
laar. Ik ben hier voor de natuur en de whiskey.’ Ze gaf een knipoog
en lachte.

Iedereen lachte met haar mee.

‘Wij zijn Sally en Alex Airendale,’ zei een andere vrouw. Haar
haar zat in een perfecte wrong en ze droeg diamanten om haar hals
en in haar oren. ‘Zoals jullie wel aan ons accent horen, komen we uit
Amerika.’

‘Hoe komen jullie dan hier terecht?’ vroeg Lolly. Ze was nooit ver-
legen met vragen en zei meestal hardop wat de rest van ons dacht.

‘Zaken. Voor mijn man althans.’

Hij knikte naast haar.

‘Maar wie wil er nu geen kasteel bezoeken en dus ben ik meege-
komen.’

‘En jij?’ vroeg Lolly aan een man aan de andere kant van de tafel.

‘Maximillian Herbert, de accountant van de familie O’Sullivan,’
antwoordde hij.

‘O?’ Lolly klonk verbaasd.

‘Het leek mij het best eens zelf te komen kijken hoe het voor de
opening uitgetrokken bedrag wordt uitgeven, zodat ik de familie kan
adviseren.’ Hij leek nogal zelfingenomen en sprak in plaats van Iers
met een geëxalteerd Engels accent.

Nora kwam binnen en ging aan het hoofd van de tafel zitten. ‘Ik
hoop dat ons landgoed aan de verwachtingen voldoet,’ zei ze.

‘Zelfs veel meer dan dat,’ antwoordde ik. ‘We hebben een paar kas-

telen in Ierland bezocht, maar de meeste waren niet erg goed onderhouden of veel kleiner dan we hadden verwacht.'

Ons huis in Shamrock Cove was gebouwd binnen de vestingmuur van een kasteel dat op de heuvel stond. Dat kasteel was gerestaureerd, maar was veel kleiner dan Inishmore en ook vanbinnen lang niet zo indrukwekkend.

Er kletterde een vork op een bord en iedereen keek naar de andere kant van de tafel. De priester zwaaide met zijn vinger voor het gezicht van de non, wat niet erg passend leek voor zijn ambt. Haar gezicht was vertrokken van woede.

Ik vroeg me af waar ze het over hadden.

Lolly schraapte haar keel. 'Nora, je zou deze jonge mensen wat van de verhalen over dit kasteel moeten vertellen. Zoals dat verhaal over de verborgen schat.'

Nora glimlachte en leek Lolly dankbaar dat ze de aandacht afleidde van het tweetal aan het andere uiteinde van de tafel.

'Zoals jullie je wel kunnen voorstellen, zijn er veel verhalen over schatten en lieden die ernaar op jacht waren. Het begon allemaal aan het einde van de zeventiende eeuw.' Ze vertelde ons een aantal fascinerende verhalen over de hoge heren die in het kasteel hadden gewoond en over hun niet-altijd-erg-gelukkige gearrangeerde huwelijken.

'Volgens de legende ligt er ergens in het kasteel een schat verstopt. Een van de vroegere heren verborg hem voor zijn vrouw en haar familie, in de hoop daardoor veiliger te zijn voor hun moordzuchtige plannen, maar zijn plan mislukte jammerlijk, als jullie begrijpen wat ik bedoel.'

We moesten allemaal lachen.

Terwijl zij verder vertelde, wierp ik een blik op de priester en de non. Ze waren gestopt met ruziemaken om ook mee te kunnen luisteren.

‘We hebben een vol weekend voor jullie met whiskeyproeverijen, kookworkshops, kunstgeschiedenislessen, een rondleiding door de tuinen en nog veel meer,’ zei Nora. ‘Jullie mogen natuurlijk overal aan meedoen, maar kies vooral iets wat jullie het interessantst lijkt.’

Na de lunch volgden we Nora door de achterdeur van het kasteel naar buiten. We liepen door een rozentuin en daalden de heuvel af naar een groot stenen gebouw dat de vorm had van een schuur. Hoewel het niet langer regende, had ze ons voor de zekerheid een paraplu gegeven en vanwege de modderige grond een paar laarzen in diverse kleuren.

In Ierland zorgde de aanhoudende regen ervoor dat alles altijd zo weelderig was. De tuin rond onze cottage was daar het perfecte voorbeeld van, hoewel dat vooral de verdienste van mijn zus was. Ik had bepaald geen groene vingers en ik mocht van haar nergens aankomen uit vrees dat ik het om zeep zou helpen.

In het gebouw was alles onberispelijk schoon. Vier enorme koperen ketels omgeven door een wirwar van leidingen en machines domineerden de ruimte. Smalle trapjes leidden omhoog naar loopbruggen die hoog langs de ketels liepen.

‘De distilleerderij is al vanaf de achttiende eeuw in de familie,’ vertelde Nora, ‘en sindsdien onafgebroken in productie geweest. Aanvankelijk was de whiskey alleen voor de familie bestemd, maar aan het eind van de negentiende eeuw begon mijn mans overgrootvader hem plaatselijk te distribueren en inmiddels verkopen we hem ook in het Verenigd Koninkrijk. We hopen het merk de komende vijf jaar wereldwijd te gaan verkopen, om zo het onderhoud van het landgoed en het kasteel te financieren. Jullie kunnen je vast wel voorstellen dat daar veel geld mee gemoeid is. We willen een paar keer per jaar opengaan voor toeristen en de distributie vergroten om deze kosten te dekken. Dit is ons eerste proefweekend, dus laat het ons alsjeblieft weten als we iets kunnen doen om jullie verblijf hier aangenamer te maken.’

Een man met grijs haar, een witte baard en een krulsnor kwam op ons af.

‘Dit is Gordon, mijn man, de hoofddistilleerder. Hij zal jullie begeleiden bij het proeven en jullie meer vertellen over de whiskey van Inishmore.’

Hij glimlachte en schudde ons elk de hand. Toen hij bij de priester kwam en zijn hand uitstak, deed de man niet hetzelfde. Gordon keek hem verbaasd aan.

Vreemd.

De non hield haar armen gekruist en knikte alleen naar Gordon. Haar grote zwarte bril bedekte het grootste deel van haar gezicht.

Misschien waren ze bang voor ziektekiemen of zo.

‘Volg mij maar, dan laat ik jullie zien waar het gistingproces begint. We gebruiken zowel gemoute als ongemoute gerst,’ vertelde Gordon. Hij wees naar machines die leken op reusachtige schalen. ‘De gist zet de suikers om en dan ontstaat een vloeistof die wash wordt genoemd. In dat stadium ontstaat de alcohol...’

Anderhalf uur later had ik het begin van een nieuw boek in mijn hoofd. Een boek waarin een whiskeydistilleerderij en een boze priester voorkwamen. Tijdens het proeven hadden Gordon en de priester steeds naar elkaar gegluurd alsof ze elkaar kenden en het geen prettige ontmoeting was. Of misschien omdat de priester meer dan zijn eerlijke aandeel van de whiskey leek te proeven.

‘Ik had geen idee dat het zo moeilijk is om whiskey te maken,’ zei Lizzie op de weg terug naar het kasteel. De regen was teruggekomen en ik kon haar nauwelijks verstaan door het lawaai. ‘Bovendien ben ik een tikje aangeschoten.’

‘Ik ook,’ antwoordde ik. Anders dan bij wijn, die je na het proeven weer uitspuwt, laat whiskey zich juist beoordelen op hoe zacht hij door je keel glijdt.

‘Gelukkig heb ik twee knappe mannen om me aan vast te houden na al die verrukkelijke slokjes,’ zei Lolly met een rood gezicht en een grijns van oor tot oor, terwijl Rob en Scott haar over het pad terug hielpen.

‘Als jullie nu eens ophielden met jullie onophoudelijke gepraat en gewoon door zouden lopen, dan werden we niet allemaal drijfmat,’ zei de priester terwijl hij zich nogal onvast langs ons haastte. De non zei niets, maar volgde hem op de hielen.

‘Hij mag dan een priester zijn, maar die man is gewoon onbeschoft,’ zei Brenna.

‘Ik vraag me af waarom hij zo humeurig doet,’ zei Lizzie.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee, maar als hij zich altijd zo gedraagt, heb ik te doen met zijn parochianen. Kun je je voorstellen hoe het voor hen moet zijn om bij hem te moeten biechten? “Wat zeg je? Heb je gevloekt? Dat worden dan vijfduizend weesgegroetjes.”’

Ze giechelde en ik kon het niet helpen dat ik ook moest lachen. Mister Poe blafte. Hij vond mijn grapjes heel vaak leuk en daarom hield ik des te meer van hem.

In de bijkeuken stonden verschillende banken waar we onze laarzen konden verwisselen voor onze eigen schoenen.

‘Vonden jullie de rondleiding leuk?’ vroeg Nora, die ons stond op te wachten.

‘Zeker,’ antwoordde Lizzie en iedereen stemde daarmee in.

‘Ik vond het heel boeiend,’ zei ik. ‘Hierdoor heb ik ook meteen een idee voor mijn boek gekregen.’

Nora klapte in haar handen. ‘Noem ons vooral. We kunnen wel wat publiciteit gebruiken.’

Ik betwijfelde of mijn uitgever dat zou toestaan. In mijn boeken liet

ik tenslotte mensen vermoorden en op rechtszaken zat mijn uitgever niet echt te wachten. Het whiskeymerk noemen mocht misschien wel, zolang een personage het gewoon dronk. Ik vond dat het de beste whiskey was die ik ooit had geproefd en ik had door de jaren heen het nodige vergelijkingsmateriaal verzameld. 'Ik zal kijken wat ik kan doen.'

Later die avond gingen we naar beneden voor cocktails. Niet dat ik van plan was iets anders te drinken dan water, want ik voelde me nog steeds een beetje aangeschoten. Mijn zus en ik hadden een uurtje geslapen en ik voelde me nog wat duf. Als ze niet zo had aangedrongen om mee te gaan, had ik tot de volgende ochtend kunnen doorslapen.

Tot mijn verdediging kon ik aanvoeren dat deadlinestress me een aantal slapeloze nachten had bezorgd, omdat ik op een punt in mijn boek was aangekomen waarop ik me afvroeg of het allemaal wel goed ging. Bij elk boek dat ik schreef, en dat waren er heel wat, gebeurde dit. De schrijverstwijfel was nooit ver weg.

Maar nu had ik eindelijk weer een idee en ik had ook al bedacht hoe ik dit door mijn verhaal heen kon vlechten. Lizzie had gelijk. Ik was toe aan een pauze en een beetje inspiratie van de whiskey-distilleerderij.

We troffen Scott en Rob beneden in de hal.

'Weten jullie in welke kamer de cocktails worden geserveerd?' vroeg Lizzie.

'De biljartkamer,' antwoordde Scott. 'Maar die staat niet op de plattegrond die we hebben gekregen. We hoorden jullie aankomen en we hoopten dat jullie het zouden weten.'

Mister Poe kefte aan onze voeten en snuffelde toen in de lucht. Hij had de middag lekker knus op Lizzies bed doorgebracht en terwijl ik

me ongeveer een uur geleden klaarmaakte, had zij een wandeling met hem gemaakt.

Hij verdween richting een gang.

‘Misschien hoort hij mensen,’ zei Lizzie.

Ik beweerde vaak dat hij meer mens dan hond was, want hij leek alles te begrijpen wat we zeiden. Hij was slim en schattig en dat waren de twee voornaamste redenen waarom we zo dol op hem waren.

‘Laten we hem maar achternagaan,’ zei ik. ‘Hij weet bijna altijd eerder dan wij waar we heen moeten.’

Halverwege de lange gang krabde hij aan twee houten deuren. Ik opende één ervan en verwachtte de biljartkamer en de rest van de gasten aan te treffen, maar het bleek een studeerkamer te zijn. De lampen waren uit, maar ik zag een gedaante aan het bureau zitten.

‘Sorry dat ik stoor, maar kunt u me vertellen waar de biljartkamer is?’

Er volgde geen antwoord.

Misschien had hij een koptelefoon op. Het was moeilijk te zien, maar er tekende zich beslist een silhouet af bij het licht van de bliksem buiten.

‘Het spijt me. We dachten dat dit de biljartkamer was,’ zei ik als verontschuldiging, ‘dus, uh... Oké. Dan laten we u verder werken. Nogmaals excuses voor het storen.’

De gedaante zei niets.

Deze persoon wilde duidelijk niet worden gestoord.

Ik sloot de deur, maar Mister Poe krabde er opnieuw aan en blafte scherp.

‘Wat is er?’ vroeg Lizzie. ‘Dat is zijn er-is-iets-aan-de-handblaf.’

‘Ja, maar we weten allebei dat dat ook kan betekenen dat er een eekhoorn de tuin is binnengedrongen,’ antwoordde ik. Dat was ook vaak zo, want dit pluizige bolletje nam het beschermen van zijn koninkrijk altijd heel serieus.

‘Kom mee, Mister Poe. We moeten de anderen zoeken.’

Maar hij kwam niet van zijn plek. Hij bleef bij de deur zitten en begon zacht te janken. Toen blafte hij.

Mijn zus en ik staarden elkaar aan. Ze schudde haar hoofd. ‘Dat kan toch niet,’ fluisterde ze. ‘Heb je iemand gezien?’

Ja, ik had iemand gezien. En de laatste keer dat Mister Poe zich zo had gedragen, had er een lijk aan de andere kant van de deur gelegen.

Er gleed een koude rilling langs mijn rug. Was de gedaante aan de andere kant van de deur misschien gewond, of nog erger?

Niet weer. Zonder er moeite voor te doen belandde ik opvallend vaak in de problemen.

‘Wat is er en waarom fluisteren we?’ vroeg Scott.

‘We denken dat er iets ergs gebeurd kan zijn,’ antwoordde Lizzie.

Hun ogen werden groot. ‘Ik kan als eerste naar binnen gaan,’ zei Rob.

‘Dat hoeft niet,’ zei ik. ‘Waarschijnlijk is het niets.’ Intussen bad ik dat Mister Poe alleen maar muizen had gehoord, maar mijn intuïtie vertelde mij iets anders. Ons briljante hondje zou zich niet zo gedragen als hij niet dacht dat er iets mis was.

Ik haalde diep adem en opende de deur opnieuw. Ik zocht een lichtknopje, maar kon niets vinden en dus haalde ik mijn telefoon uit mijn zak en gebruikte de zaklamp daarvan.

Na een paar stappen in de kamer bleef ik staan. Ik knipperde met mijn ogen, omdat ik gewoon niet kon geloven wat ik zag.

‘Wat is er?’ fluisterde Lizzie, die bij de deur was blijven staan.

Rob en Scott haptten naar adem toen ze zagen wat ik zag.

‘Het is de priester,’ antwoordde ik. ‘En hij is hartstikke dood.’

Ik wist zeker dat de priester dood was, maar toch controleerde ik zijn hartslag. Die was er niet en zijn lichaam voelde koud aan. Op het bureau lag een plas bloed, waarschijnlijk omdat er een briefopener uit zijn hart stak. Zijn ogen waren groot, alsof hij ergens verbaasd over was geweest.

‘Wat doen jullie?’ vroeg Lizzie vanuit de deuropening.

Rob en Scott waren me de kamer in gevolgd en staarden in shock naar het lichaam.

‘Kunnen we iets doen?’ vroeg Rob.

‘We mogen niets aanraken,’ zei ik. ‘Hij heeft vast niet zichzelf neergestoken en dus moet de technische recherche onderzoek doen. Kom maar niet verder de kamer in. We willen de plaats delict niet verstoren.’

Toen ik dat had gezegd, voelde ik of zijn priesterkleed zakken had. Die waren er inderdaad. Ik haalde een tissue uit mijn trui en gebruikte die om zijn portefeuille eruit te pakken. Aangezien Mister Poe en ik steeds lijken vonden, moest ik voortaan echt een paar speciale handschoenen bij me gaan dragen.

‘Waarom raak jij wél dingen aan?’ vroeg Scott.

‘En, ieeh, je raakt een dode vent aan!’ riep Rob.

‘Ik ben voorzichtig,’ antwoordde ik. Ik wipte de portefeuille open. ‘Iets aan hem zit me al vanaf het begin dwars. Ik weet dat priesters ook maar mensen zijn en dat ze stug en onvriendelijk kunnen reageren, maar hij leek wel erg zijn best te doen zich zo te gedragen. Ik weet niet wat zijn portefeuille ons kan vertellen, maar het is een begin.’

Ik had direct Kieran, de inspecteur, moeten bellen, die toevallig ook Lolly’s kleinzoon was. Maar zodra hij kwam, zou ik geen toe-

gang meer hebben tot de plaats delict. Ik had graag wat meer controle gehad over mijn nieuwsgierigheid, maar helaas had ik die niet.

Die nieuwsgierigheid brengt me voortdurend in de problemen.

Er was een rijbewijs met zijn foto. Ik nam een foto met mijn telefoon, zodat ik hem voor later achter de hand had.

‘Wacht,’ zei ik opeens. ‘Tijdens de whiskeytour noemde Nora’s man hem toch vader Brennen?’

‘Ik geloof het wel,’ zei Rob.

‘Dan begrijp ik niet waarom er Carl Doyle op zijn rijbewijs staat. Dat is toch vreemd? Waarom zou hij zijn naam veranderen?’

‘Volgens mij doen nonnen dat als ze met God trouwen,’ zei Rob. ‘Maar over priesters weet ik niets.’

‘De grote vraag is waarom iemand hem hier zou vermoorden. En de nog grotere vraag is waarom je Kieran niet onmiddellijk belt,’ merkte mijn zus op. ‘En heeft iemand eraan gedacht dat er dus een moordenaar rondloopt in dit kasteel?’

Zodra ze haar zin had beëindigd, klonk er buiten een harde donderslag waarvan we allemaal opschrokken.

‘Je hebt gelijk. We moeten Kieran bellen,’ zei ik terwijl ik zijn portefeuille terugstopte in zijn priesterkleed. Ik gebruikte mijn telefoonzaklamp om nog eens de kamer rond te kijken. Er lagen diverse boeken op het bureau, alsof hij met een of ander onderzoek bezig was geweest, en ik vroeg me af welk onderzoek. Er was niets omgegooid. Geen tekenen van een worsteling. Het was alsof iemand hem in zijn borst had gestoken en hij daarna aan het bureau was gaan zitten.

Ik controleerde het tapijt met mijn zaklamp en vond wat bloedspatten op de vloer bij de gordijnen achter het bureau.

Er waren geen voetafdrukken, maar de moordenaar had de bloedspatten onmogelijk kunnen vermijden. Er moest bloed op zijn of haar kleding zijn gekomen.

‘Ik begrijp het niet,’ zei ik.

‘Wat niet?’ vroeg Rob.

De handpalmen van de dode man waren omhoog gekeerd en opvallend schoon.

‘Ik snap wel dat hij zich niet zou hebben verzet als iemand hem van achteren had neergestoken. Maar hij moet het hebben zien aankomen, dus waarom vocht hij niet terug? Er zouden verwondingen op zijn handen moeten zitten als hij de moordenaar had geprobeerd tegen te houden.’

‘Dat is iets wat Kieran moet uitzoeken,’ zei Lizzie. ‘Je moet hem bellen. Nu.’

Het was tijd om de rechercheur erbij te halen. Toch zou hij niet blij zijn dat we weer een lijk hadden gevonden. Sinds wij in het zo misdaadvrije Shamrock Cove waren komen wonen, leek dat wel een gewoonte te zijn geworden. We doken steeds op de ongelukkigste momenten op.

De donder rommelde en er flitste een bliksemschicht, zodat we weer allemaal opschrokken.

‘Dit weer werkt me op mijn zenuwen,’ verklaarde Rob.

‘Mij ook,’ zei Lizzie. ‘Ik ga Nora en haar man zoeken om hun te vertellen wat er aan de hand is. Beloof me dat je dit aan Kieran zult overlaten.’

Ik knikte.

‘Rob, jij blijft hier met Mercy en het lijk. Ik ga met Lizzie mee,’ zei de altijd verstandige Scott. ‘Tot we weten wat er hier gebeurt, vind ik dat we altijd met z’n tweeën moeten zijn.’

‘Dat is een goed idee,’ antwoordde ik.

Ik probeerde Kieran te bellen, maar mijn telefoon ging niet over. Ik hoorde alleen vreemde klikgeluiden, alsof er geen verbinding was. ‘Verdorie,’ zei ik.

‘Wat is er?’

‘Ik heb geen streepjes. Jij wel?’

Hij wierp een blik op zijn telefoon en schudde zijn hoofd.

‘Er staat een telefoon op het bureau. Misschien is dat een vaste lijn.’

Zo voorzichtig mogelijk pakte ik de hoorn met een tissue op, zodat ik geen vingerafdrukken zou verstoren. Er was geen kiestoon.

‘Lukt het?’ vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wat moeten we nu doen?’

‘Ik heb geen idee. Als er nergens verbinding is en ook geen internet, dan kunnen we hem op geen enkele manier bereiken.’

Ik hoorde mensen buiten de deur opgewonden praten. Nora en haar man kwamen haastig binnen. Ze deed de lichten aan en hapte naar adem.

‘Het is waar,’ zei ze. ‘Wat moeten we doen?’ Tranen stroomden langs haar wangen. ‘Ik begrijp het niet.’

‘Ik heb geprobeerd de rechercheur in Shamrock Cove te bellen, maar het mobiele netwerk doet het niet,’ zei ik. ‘We hebben de vaste lijn op het bureau geprobeerd, maar die werkt ook niet.’

‘Dat gebeurt als het stormt,’ zei haar man Gordon. ‘Ik rijd wel naar het dorp om de rechercheur te halen.’

‘Dat kun je niet doen met dit weer,’ zei zijn vrouw. ‘Dat is veel te gevaarlijk.’

‘Dat weet ik, lieverd, maar hij is dood. We kunnen het er niet gewoon maar bij laten tot de storm voorbij is,’ antwoordde hij. ‘Wie weet hoelang dat nog duurt.’

‘Ik kan met je meegaan,’ zei Scott.

Gordon knikte en samen vertrokken ze.

‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg Nora.

‘Je moet teruggaan naar de gasten en je mag niemand vertellen wat er is gebeurd. Ik blijf hier tot de rechercheur er is,’ zei ik. ‘We moeten ervoor zorgen dat niemand de plaats delict verstoort.’